



Darja Jagarinec, Foto: arhiv MGL

Človek, ki se ima rad, se zna tudi prav odločiti



Igralka Petra Veber Rojnik je že četrto leto zapored redna članica igralskega ansambla MGL. Septembra letos je prejela Dnevnikovo nagrado 2009 kot najboljša ustvarjalka v pretekli sezoni za vlogo Katarine v krstni uprizoritvi Dragice Potočnjak Za naše mlade dame.

Stran / Page: 14

Doseg / Reach: 157000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 620 cm2

2 / 2

Petra Veber Rojnik je tudi mati šestmesečnega sinčka in si kot mama želi otroku pripraviti temelje, da si bo všeč in da se bo znal imeti rad ter da bo skozi to samozavesten in srečen.

Prejeli ste letošnjo Dnevnikovo nagrado za igralsko stvaritev minule sezone v MGL, za vlogo matere Katarine v igri Za naše mlade dame Dragice Potočnjak. Kaj vam pomeni nagrada?

Zame je to velika potrditev. Sploh pa v tem obdobju, ko sem skoncentrirana na neko drugo, materinsko vlogo. Pri slednji ni bilo vaj, ampak samo premiera. Nagrada me je presenetila, sploh ker o njej nisem razmišljala. V tem trenutku ima tudi drugo razsežnost, ki bi jo imela sicer, če ne bi bilo mojega otroka. Namreč sem v nekem drugem svetu, kjer sem skoncentrirana na otroka in z njim povezana doživetja, skrbi. Ta nagrada me je vrnila še malo v drugi svet in mi dala vedeti, da sem še nekje drugje, da me niso pozabili.

Kaj vam na splošno pomenijo nagrade, ki ste jih prejeli?

Največja nagrada je to, da te nekdo nekje vidi in te povabi v naslednji projekt. Malo poskrbi zate, te pelje za roko. Eden takšnih je tudi Dušan Mlakar. To so tiste največje nagrade v poklicnem delu življenja. Hvaležna sem tudi Barbari Hieng in Tijani Zinajić za to vlogo. Posebna zahvala pa gre tudi Dnevniku, ki mi je podelil to nagrado.

Zunaj akademije ste začeli igrati že v tretjem letniku. Kakšni so bili ti začetki?

Tu moram omeniti dva moja profesorja: Mileta Koruna in Matjaža Zupančiča. Mile Korun je moj gledališki oče in me je naučil ljubezni do gledališča. Prvi projekt zunaj akademije se je zgodil v tretjem letniku. Bojan Jablanovec je zbral dekleta z akademije za projekt Curek krvi v Cankarjevem domu. To je bila nora in zelo lepa izkušnja. Kmalu po tem sem začela delati tudi s Sebastjanom Horvatom. On je zelo vplival name, vedno pravim, da je bil moja druga šola, če ne celo prva. To je bila zame zelo velika prelomnica.

Potem ste bili pet let na svobodi.

Res je. Takrat sem morala sama s sabo kar precej razčistiti, kako naj bi potekala moja kariera. Kaj si obetam in česa ne. Navsezadnje sem šele pri 30 letih prišla z akademije.

Verjetno je tako, da mora biti človek na pravem kraju ob pravem času.

Verjetno je nekaj na tem. Ampak zelo hitro najdeš krivce zunaj sebe ali pa vedno kriviš sebe. Verjetno je tako, da moraš biti ob pravem času na pravem mestu, ampak ne bi se na to zanašala ali izgovarjala.

Kakšne predstave najraje delate?

Glede na izkušnje zelo različne predstave. Glede na ljudi, s katerimi sem delala, sem ugotovila, da je najbolj pomembno, s kom delaš. Tisti tekst je še najmanj pomemben, važna je ekipa. Čeprav sem v MGL že četrto leto, je še veliko ljudi, s katerimi še nisem delala, pa bi rada. Predvsem pa je potreben dober režiser. To je nekdo, ki je šef, direktor, tisti, ki ima končno besedo. To je nekdo, ki je vodja in me »okrog prinese«, da mu slepo zaupam, in ki me vodi. Mora vedeti, kaj hoče, mora imeti neko idejo. To je najbolj pomembno, šele potem pride tekst, ki je lahko kar koli.

S katerim režiserjem bi še radi delali?

Veliko takšnih je. Sebastjan Horvat je seveda moja gledališka ljubezen, ki ne bo nikoli umrla.



Potem Dušan Mlakar, pri katerem mi je všeč, da spoštuje igralca. Rada bi delala še z Matjažem Pograjcem, Diegom de Breo, Jernejem Lorencijem. To so davne, še neuslišane želje. Veliko je tudi mladih režiserjev, ki so ravnokar prišli z akademije.